

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Begrebet Angst

Citation: Kierkegaard, Søren: "Begrebet Angst", i Kierkegaard, Søren: *Begrebet Angst*, udg. af Lars Petersen ; Merete Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard01val-shoot-idm140698091876192/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Begrebet Angst

c) Hvad er Visheden og Inderligheden? At give en Definition herpaa er vistnok vanskeligt. Imidlertid vil jeg her sige: den er Alvor. Dette Ord forstaaer nu vel Enhver, men paa den anden Side er det mærkeligt nok, at der vist ikke er mange Ord, der sjældnere blive Gjenstand for Overveelse, end netop dette. Da Macbeth har myrdet Kongen udbryder han:

Von jetzt giebt es nichts Ernstes mehr im Leben.
Alles ist Tand, gestorben Ruhm und Gnade!
Der Lebenswein ist ausgetrunken.

Macbeth var nu rigtignok en Morder, og derfor have Ordene i hans Mund en forfærdelig rystende Sandhed, men enhver Individualitet, der har tabt Inderligheden, kan dog ogsaa sige: der Lebenswein ist ausgetrunken, og forsaavidt ogsaa sige: jetzt giebt es nichts Ernstes mehr im Leben, Alles ist Tand, thi Inderligheden er netop den Kilde, der springer til et evigt Liv, og hvad der fremkommer af denne Kilde er netop Alvor. Naar Prædikeren siger, at alt er Forfængelighed, da har han netop Alvoren *in mente*. Naar derimod det, efterat Alvoren er tabt, hedder, at Alt er Forfængelighed, da er der igen kun et aktiv-passivt Udtryk derfor (Tungsindighedens Trods) eller et passivt-aktivt (Letsindighedens og Vittighedens), da er der enten Leilighed til at græde eller til at lee, men Alvoren er tabt.

Saavidt min Kundskab strækker, er det mig ikke bekjendt, at der eksisterer en Definition paa hvad Alvor er. Hvis det virkelig er saa, da skulde det glæde mig, ikke fordi jeg ynder den moderne flydende og sammenløbende Tænkning, der har afskaffet Definitionen, men fordi det i Forhold til Existent-Begreber altid rober en sikker Takt at afholde sig fra Definitioner, fordi man umulig kan være tilboielig til at ville opfatte, hvad der væsentligen maa forstaaes anderledes, hvad man selv har forstaaet anderledes, hvad man har elsket paa en ganske anden Maade, i Definitionens Form, hvorved det saa let bliver Een fremmed og noget Andet. Den, der virkelig elsker, kan neppe

Philosophie vilde vel ogsaa tale om Tvivlen. Men den ligger netop den nyere Philosophies Grundfeil, at den vilde begynde med det Negative, istedetfor med det Positive, hvilket altid er det Første, ganske i den Forstand, som naar man siger *omnis affirmatio est negatio*, hvor man sætter *affirmatio* først. Det Spørgsmaal, om det Første er det Positive eller det Negative, er af overordentlig Vigtighed, og den eneste nyere Philosoph, der har erklæret sig for det Positive, er vel egentlig Herbart.